

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γράσιμα διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 28 Νοεμβρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 52

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Ἦταν ἀπλῶς ὁ σταθμὸς τῶν λεω-
φορείων, πού ἔφευγαν δυὸ φορὲς τὴν
ἐβδομάδα, ἓνα γιὰ Καρλεόνη, ἄλλο
γιὰ Τζιρτζέντι—τὸν ἀρχαῖο Ἀκρά-
γαντα, στὴ μεσημβρινή ἀκτὴ τῆς με-
γαλονήσου. Σ' αὐτὴν τὴν πόλιν, κα-
θὼς εἴπαμε εἶχαν καλέσει τὸν Ζαμ-
πουκὸ καὶ τὸν Μπέν-Ὀμάρ.

Πῆραν τὸ λεωφορεῖο πού ἔφευγε
τὴν ἐπομένη καί, χωρὶς ἀπευκατο—
γιατὶ φοβούνταν λίγο τοὺς ληστές,
πού ὑπῆρχαν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ στὴ
Σικελία—ἔφτασαν σὲ δώδεκα ὥρες
στὸ Τζιρτζέντι τὸ βράδυ τῆς 24 Ὁ-
κτωβρίου.

Ὁ τραπεζίτης κι' ὁ συμβολαιογρά-
φος, ὁ ἓνας ἀπὸ τὴν Τύνιδα, ὁ ἄλ-
λος ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια τοὺς πε-
ρίμεναν ἐκεῖ κι' οἱ δυὸ Ἀκατανί-
κητὴ ἢ δίψα τοῦ χρυσοῦ!

—Εἶσθε βέβαιος αὐτὴ τὴ φορά ;
ρώτησε ὁ συγκληρονόμος τὸν Ἀν-
τιφέρ.

—Βεβαίως! ἀποκρίθηκε ὁ Μα-
λουῖνος.

Ἀλλὰ μὲ τί σαρκαστικὸ τόνο ἐ-
πρόφερε αὐτὴ τὴ λέξη καὶ τί εἰρω-
νικὸ βλέμμα ἐτόξευσαν τὰ πονηρά
τοῦ μάτια!

Εὐκόλα μποροῦσαν νὰ βροῦν ἓνα
ὁποιοδήποτε πλοῖο. Δὲν λείπουν ἀπ'
αὐτὸ τὸ λιμάνι ψυχρόδαρκες, ψυρο-
κάϊκα, οὔτε μικρὰ φορητὰ—«ταρ-
τάνες», «μπαλλαντσέλες», «φελοῦ-
κες» καὶ καθεξῆς Δὲν ἐπρόκειτο ἄλ-
λωστε παρὰ γιὰ ἓνα μικρὸ ταξιδάκι,
ἓνα θαλάσσιο περίπατο ὡς σαράντα
μῖλλια ἀπὸ τὴν ἀκτὴ. Ἄν ὁ καιρὸς
ἦταν καλός, μποροῦσαν νὰ σαλπά-
ρουν τὸ ἴδιο βράδυ καὶ τὴν ἐπομένη
θὰ βρισκόνταν στὴ θέσιν τοῦ νησιοῦ,
ἄρκετὰ νωρὶς γιὰ νὰ πάρουν τὸ «στίγ-
μα» πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι.

Τὸ πλοῖο πού ναύλωσαν λεγό-
ταν *Προβιντέντσα*, φελοῦκα καμμιὰ
τριανταριά τόννων, μὲ κυβερνήτη ἓνα
γέρο-θαλασσόλυκο, πού πενήντα τὴν
χρόνια παρὰδερνε σ' ἐκεῖνες τῆς θά-
λασσες. Τὶς ἤξερε, λέει ; Καὶ μὲ
κλειστὰ μάτια μποροῦσε νὰ ταξιδέψῃ
ἀπὸ τὴ Σικελία στὴ Μάλτα κι' ἀπὸ
τὴ Μάλτα στὸ Τούνεζι!

—Περὶττὸ νὰ τοῦ ποῦμε τί πᾶμε
νὰ κάμουμε. Ἀκούς, Ζυχέλ ;

Τὴ σύσταση αὐτὴ τοῦ Ζιλδα ὁ Ζυ-
χέλ τὴ βρῆκε πολὺ φρόνιμη.

Τζάκοπο (Ἰάκωβος) Γκράππα ὀνο-
μαζόταν ὁ κυβερνήτης τῆς φελοῦκας.
Καὶ γιὰ καλὴ τύχη τῶν ταξιδιωτῶν
μας, μιλοῦσε τὰ γαλλικὰ—τσάτρα-
πάτρα βέβαια, ἀλλ' ἄρκετὰ γιὰ νὰ

συνεννοοῦνται. Κι' ἄλλη καλοτυχία :
Ἄν κι' ἦταν Ὀκτώβρης, ὁ καιρὸς
ἦταν καλός, ὁ οὐρανὸς σχεδὸν ἀσυν-
νέφιαστος, ἡ ἀτμοσφαῖρα ξερὴ καὶ
τὸ ἀεράκι φυσοῦσε ἀπ' τὴ στεριά.
Ὅταν ἡ «Προβιντέντσα» βγῆκε ἀπ'
τὸ λιμάνι, ἓνα λαμπρὸ φεγγάρι ἔλου-
ζε μὲ τῆς ἀκτῖνες τοῦ τὰ ψηλὰ βουνὰ
τῆς Σικελίας.

Πέντε ναῦτες ἀποτελοῦσαν τὴν
ισούρμα τῆς φελοῦκας. Τὸ ἐλαφρὸ
πλοῖο γλυστραῦσε σὲ μιὰ θάλασσα
τόσο ἡσυχῇ, ὥστε κι' αὐτὸς ὁ Μπέν-
Ὀμάρ ἔλεγε πὼς ποτὲ τοῦ δὲν εἶχε
κάμει πρὶν ἀνῶδυνο ταξίδι.

Ἡ νύχτα πέρασε χωρὶς κανένα δυ-
σάρεστο. Κι' ἡ ρόδινη αὐγὴ σημά-
δεψε μιὰ ἐξοχὴ ἡμέρα.

Ἀκατανόητος πάλι ὁ Πέτρος-Σερ-
βὸν Μαλό ! Περπατοῦσε στὸ κατὰ-
στρωμα μὲ τὰ χέρια στὴν τσέπη καὶ
μὲ τὴν πίπα στὸ στόμα, δείχνοντας

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1937

[Ἴδε προηγούμενο φυλλάδιο, σελ. 517]

Εἰκόνα ἀπὸ τὸ νέο μυθιστόρημα «ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ»
πού ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο.

«... Αυτή η Σημαία που σ' έδωσαν σήμερα στα χέρια σας δεν είναι ένα κομμάτι πανι. Έχει μέσα της δόξαληξη την Πατρίδα μας, Πατρίς μας δε είναι η Έλλάς...»

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Από τους λόγους του προς τους μαθητές της Θεσσαλονίκης κατά την εορτή της Σημαίας της 25^{ης} Οκτωβρίου (1936)).

τη μεγαλύτερη αδιαφορία. Ο Ζίλδης, νευρικός αυτός κι' ανυπόμονος, έβλεπε το φίλο του και δεν έπίστευε τα μάτια του. Η Ένογάτη, καθισμένη κοντά στο Ζυχέλ, απολάμβανε τώρα το ταξίδι. Τι καλά αν μπορούσε να κοιλουθή έτσι τον άντρα της και σ' όλα τα μεγάλα του ταξίδια!

Κάθε τόσο ο Ζυχέλ πλησίαζε τον τιμονιέρη κι' έβλεπε αν ή «Προβι-τέντσα» έπλεε πάντα με την πλώρη προς την δύση. Λογάριαζε πώς με την ταχύτητα που είχε, κατά τις έντεκα θα βρισκόταν στο πολυπόθητο μέρος. Και βιαζόταν να γυρίσει στην Ένογάτη, πράγμα που έκανε τον Ζίλδα να του λέει:

— Να κοιτάς λιγώτερο τη γυναίκα σου και περισσότερο τη δουλειά μας!.. «Δουλειά μας», βλέπετε, έλεγε, τώρα κι' ο Ζίλδης την ανένταξη του θησαυρού Πόσο είχε αλλάξει! Αλλά πάντα προς το συμφέρον των «παιδιών»...

Κατά τις δέκα, καμιά γη δεν φαινόταν. Στο μέρος εκείνο της Μεσογείου, από τη Σικελία ως το Ακρωτήριο Μπόν, δεν συναντά κανείς άλλο σημαντικό νησί παρά την Παντελλά-ρια. Αλλά οι ταξιδιώτες μας δεν έγύρευαν νησί: έγύρευαν νησάκι και κανένα δε φαινόταν δόλογορα.

Ο Τζάκπο δεν καταλάβαινε τίποτα από τη διεύθυνση που έδιναν στη φελούκα του. Στο Τούνεζι είχαν σκοπό να φτάσουν οι επιβάτες του; Αλλά του ήταν αδιάφορο. Τον έπλη-ρωναν για να πηγαίνει έλο προς τα δυτικά: θα πήγαινε όπου να τον προ-στάξουν να γυρίσει.

— Όλο δυτικά θα πηγαίνουμε; ρωτούσε κάθε τόσο τον Ζυχέλ.

— Ναι, καπετάνιο.

— Βά μπένε! (πείν καλά).

Κι' αλήθεια, μπένε πήγαινε.

Στις δέκα και τέταρτο, ο Ζυχέλ, με τον εξάντα στο χέρι, έκαμε την πρώτη παρατήρηση και βρήκε πώς η φελούκα ήταν σε βόρειο πλάτος 37ο 30' και σε ανατολικό μήκος 10ο 33'.

Ο Άντιφέρ τον λοξοκοίταζε με σκεπτικισμό το μάτι, άναμσο απ' τους καπνούς της πίπας του.

— Λοιπόν, Ζυχέλ;

— Βρισκόμαστε στο μήκος ακρι-βώς: δεν έχουμε παρά να κατεβούμε λίγα μίλια προς τα μεσημβρινά.

— Να κατεβούμε, παιδί μου. Έγώ μάλιστα λέω πώς ποτέ δεν θα κατε-βούμε άρκετά...

Τι να ένοσους μ' αυτά τα λόγια έ μυστηριώδης τώρα Άντιφέρ;

Η φελούκα έστριψε λίγο δεξιά για να πλησιάσει την Παντελλά-ρια. Μια στιγμή, ο γέρο-θαλασσοδούκος δεν μπόρεσε πια να κρατήσει και ρώ-τησε τον Ζίλδα που στεκόταν κοντά του, τι ζητούσαν σ' εκείνο το μέρος.

— Το μαντήλι μας, που το χάσα-με κάπου έδω, του άποκρίθηκε ο πρώην μαουινιέρης.

— Βά μπένε, σινιόρ!

Στις δώδεκα παρά τέταρτο, αν και ή «Προβιτέντσα» θα βρισκόταν άκριβώς στη θέση του νησιού Νο 4, τίποτα δεν φαινόταν δόλογορα. Καμιά ξηρά, κανένας βράχος, όσο μακριά κι' αν έφθανε το μάτι.

Ο Ζυχέλ άνέδθηκε στο κατάρτι. Από κει πάνω το βλέμμα του τρι-γύριζε έναν όριζοντα από δώδεκα ως δεκαπέντε μίλια.

Και πάλι τίποτα, τίποτα!

Όταν ξανακατέβηκε στο κατάρτι, στρώμα, τον έπλησίασε ο Ζαμπουκό με τον συμβολαιογράφο.

— Και το νησάκι νούμερο τέσσερα;

— Δεν φαίνεται.

Πλησίασε κι' ο Άντιφέρ.

— Μα είσαι βέβαιος, Ζυχέλ, πώς δεν έχουμε κανένα λάθος;

— Στέν υπολογισμό; Κανένα, θεϊ-μου!

— Τότε δεν θα ξέρεις να κάνης σωστή παρατήρηση!

Ο Ζυχέλ πειράχθηκε, έγινε κόκ-κινος, κι' ή Ένογάτη του έγνεψε παρακαλεστικά να μη μιλήσει. Τότε ο Ζίλδης θεώρησε χρέος του να μπει στη μέση.

— Γράππα;... φώναξε.

— Προστάξτε! είπε πλησιάζοντας ο γέρο καπετάνιος.

— Γυρεύουμε κάποιο νησάκι...

— Σί, σινιόρ!

— Υπάρχει κανένα σ' αυτά τα μέρη;

— Νησάκι;

— Ναι.

— Νησάκι είπατε;

— Μα ναι, ναι! φώναξε με θυμό ο Άντιφέρ. Νησάκι, σου λένε! Νηγινή, σασασά, κιγκί. Δεν καταλαβαίνεις;

— Συμπάθιο, έξοχώτατε! Μάλι-στα, κατάλαβα. Γυρεύετε νησάκι...

— Υπάρχει λοιπόν, κανένα; ρώ-τησε ο Ζίλδης.

— Όχι, σινιόρ!

— Όχι;

— Όχι! Υπήρχε όμως μια φορά ένα, που το είδα κι' έγώ, και το πά-τησα μάλιστα.

— Το πάτησες;

— Ναι, μα τώρα πια χάθηκε.

— Χάθηκε; φώναξε ο Ζυχέλ.

— Σί, σινιόρ! Βούλιαξε. Πάνε τώρα τριάντα χρόνια.

— Και πώς ήταν αυτό το νησάκι; πώς τ'έλεγαν; ρώτησε ο Ζίλδης.

— Άχ, κουτο τιμονιέρη! φώναξε ο Άντιφέρ. Δεν το κατάλαβες λοιπόν ακόμα πώς ήταν... ή Τζούλια;

Το νησί Τζούλια;! Ά, τι άποκά-λυψη έγινε στο νοῦ του Ζυχέλ! Ναι, αλήθεια, το νησί Τζούλια, ή Φερ-ντινάντεα, ή Χόθαμ, ή Γ'ράχαμ, ή Νερίτα—όπως θέλετε πητε το—είχε φανεί σ' εκείνο το μέρος στις 28

Ιουνίου 1831. Καμιά άμφισβησία για την ύπαρξή του. Ο ναπολιτάνος πλοίαρχος Κορράο ήταν παρών όταν έγινε ή ύποδρόχια έκρηξη που το έ-φερε στο φῶς. Ο πρίγκιπας Πιγκαν-τέλλι είδε τη στήλη που έλαμπε στο κέντρο του νιογέννητου νησιού με συνεχή λάμψη σαν πυροτέχνημα. Ο πλοίαρχος Ίρτον κι' ο γιατρός Τζιν Ντάβλ είδαν κι' αυτοί το θαυμάσιο φαινόμενο. Δυό ελάκερους μήνες, το νησάκι, σκεπασμένο με σκουριές και ζεστό άμμο, έμεινε στη θέση του και πολλοί μπόρεσαν να την έπισκεφθούν.

Έπειτα, το Δεκέμβριο του ίδιου χρό-νου, το νησί χαμήλωσε, εξαφανίσθη-κε, κι' ούτε ίχνος του πια φαινόταν σ' εκείνη τη θάλασσα. Στο βραχύ εκείνο διάστημα των δυό μηνών, ή κακή τύχη θα έσπρω-ξε τον Καμύλκ-πασά και τόν πλοίαρ-χο Ζδ σ' εκείνο το μέρος της Μεσο-γείου. Ζητούσαν έν' άγνωστο νησάκι και το βρήκαν. Ήταν αυτό που φά-νηκε τον Ιούνιο και βούλιαξε τον Δεκέμβριο! Έτσι ο θησαυρός βρισκό-ταν τώρα σκεπασμένος από νερό που είχε βάθος εκατό μέτρα. Τα εκατομ-μύρια που ήθελε να καταποντίσει ο αιδεσιμώτατος Τρυκέμλ, τα κατα-πόντισε ή ίδια ή φύση μαζί με το βραχύδιο νησάκι.

Κι' αυτό—πρέπει να το πούμε τώρα—ο καπετάν Άντιφέρ το έγνώ-ριζε. Όταν, πρό τριών εβδομάδων, ο Ζυχέλ, του είπε πού ακριβώς βρισκό-ταν το νησάκι Νο 4, κατάλαβε άμέ-σως πώς έπρόκειτο για την Τζούλια. Τόν καιρό που ήταν ακόμα μούτσος σ' έμπορικά πλοία, συχνά περνούσε τις θάλασσες εκείνες και πολλές φο-ρές είχε ακούσει για ένα νησάκι που

ζεπετάχθηκε απ' το βυθό της θάλα-σσας εκεί κοντά στην Παντελλά-ρια, και σε λίγο γύρισε... από εκεί που ήρθε. Έτσι, ύστερ' από ένα μεγάλο θυμό, τον μεγαλύτερο της ζωής του, πήρε πια την άπόφασή του ο κληρο-νόμος του Καμύλκ: ποτέ δεν θάβασε στο χέρι την κληρονομιά! Γι' αυτό δεν έκανε λόγο για καινούργιο ταξί-δι. Κι' αν τάποφάσιτε ύστερα, το έ-καμε μόνο και μόνο για να γελάσει με τους άλλους, να κάμη γούστο τόν Ζαμπουκό, τόν Μπέν Όμαρ και προ-πάντων τόν Ζίλδα που τόν είχε φα-γωθεί. Κ' είδαμε τί είρωνικά βλέμ-ματα που τους έριχνε, τί διφορού-μενα λόγια που έλεγε και τί άκατα-νόητο ύφος είχε στο διάστημα του ταξιδιού. Άς είναι, του τραπέζιτη, και του συμβολαιογράφου τους άξιζε κι' ένα μάθημα για τόν τρόπο που του είχαν φερθεί. Ο ένας θέλησε να του φορτώσει την άδερφή του, για να μείνει στην «οικογένεια» δλη ή περιουσία, ο άλλος του είχε παρου-σιάζει για γραμματικό του τόν κα-κούργο εκείνον, το Σκούκ.

— Ορίστε, κύριοι! τους είπε, έδω είναι τα εκατομμύρια, κάτω απ' τα πόδια μας! Κι' αν θέλετε το μερτικό σας, μπορείτε να το πάρετε μ' ένα μακροδούτι. Έμπρός! στη θάλασσα, Ζαμπουκό! στη θάλασσα, Μπέν Όμαρ!

Κι' εξακολούθησε να τους είρω-νεύεται, να τους σαρκάζει, ξεχνώντας όμως πώς κι' αυτός, στην αρχή, δεν είχε δείξει λιγώτερη δίψα για χρυ-σάφι...

— Και τώρα, είπε στο τέλος, την πλώρη κατά την άνατολή και δρόμο για την πατρίδα!

— Όπου θα ζήσουμε τόσο εύτυχι-σμένοι! είπε ο Ζυχέλ.

— Και χωρίς τα εκατομμύρια του Καμύλκ! πρόσθεσε ή Ένογάτη.

— Αφού δεν τάχουμε, βέβαια! φειθήρισε ο Ζίλδης που το φυσούσε και δεν έκρύωνε.

Πρίν φύγουν, ο Ζυχέλ, από πε-ριέργεια, θέλησε να βυθομετρήσουν εκείνο το μέρος.

Ο Τζάκπο Γράππα συμμορφώ-θηκε κι' όταν το σχοινί ξεδιπλώθη-κε τριακόσια ως τετρακόσια πενήντα πόδια, το μολύβι σκόνταψε σε πέτρα.

Ήταν το νησί Τζούλια, το νησάκι Νο 4 χαμένο σ' εκείνο το βάθος!

Η φελούκα γύρισε. Ο άνεμος δεν ήταν πια ευνούχος, κι' ως να φτά-σουν στο λιμάνι, έκαμαν δεκαοχτώ ώρες κι' ο Μπέν Όμαρ είδε κι' έ-παθε...

Το πρωί άργά ή «Προβιτέντσα» άραξε στην προκυμιά του Τζιργκέν-

τι. Αλλά τη στιγμή που οι επιβάτες άποχαιρετούσαν τόν καπετάνιο, αυ-τός πλησίασε τόν Άντιφέρ και του είπε:

— Έξοχώτατε;

— Τι θέλεις;

— Έχω κάτι να σάς πῶ.

— Λέγε, φίλε μου... μίλα!

— Ε, σινιόρ! δεν χάθηκε κάθε έλπίδα...

Τα μάτια, του Άντιφέρ άστραψαν:

— Τι έκαμε, λέει;

— Μάλιστα, έξοχώτατε!... Η Τζούλια βούλιαξε στα 1831, αλλά...

— Αλλά;

— Άρχισε πάλι να νεβαίνει από τα 1850...

— Όπως το βαρόμετρό μου όταν θα κάμη καλοκαιρία! φώναξε ο Άν-τιφέρ μ' ένα τρανταχτό γέλιο. Δυ-στυχώς, όταν ή Τζούλια θα ξανα-φανή με τα εκατομμύριά της... τα εκατομμύριά μας... έμεις δεν θα ύπάρχουμε πια στη γη—ούτε σύ. μαουινιέρη, κι' αν ακόμα θα έκανες τα χρόνια του Μαθουάλα!

— Πού δεν είναι καθόλου πιθανό! άποκρίθηκε ο πρώην κυβερνήτης της «Ροαίας Άμαλίας».

Όστόσο είναι αλήθεια αυτό που είπε ο γέρο-θαλασσοδούκος: Το νη-σάκι Τζούλια ξανανεβαίνει, φαίνεται, σιγά-σιγά στην επιφάνεια της Μεσο-γείου. Όταν αν ήταν ύστερ' από με-ρικούς αιώνες, θα μπορούσε ίσως να δοθ ή δλωσδιόλου διαφορετική λύση στις έξωφρενικές περιπέτειες του Πέ-τρου Άντιφέρ.

ΤΕΛΟΣ

ΓΡ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΙΔΑΝΙΚΑ

Άγαπητοί μου,

ΤΑ τελευταία χρόνια—τα με-ταπολεμικά χρόνια της άνη-συρίας, της άστάθειας, της άρνησης και της παραφρο-σύνης—ή νεολαία, σ' έλο σχεδόν τόν κόσμο, έκινδύνευε σοβαρά να έγκα-ταλείψη τα μεγάλα παλιά ιδανικά, άναζητώντας νέα. Αλλά τα νέα αυ-τά θα ήταν ή καταστροφή. Γιατί που θα μπορούσε να οδηγήσει παρά στην καταστροφή ή επικράτηση άλλων, οίονδηποτε ιδανικών, από τα παλιά και τα αιώνια της Θρησκείας, της Οικογένειας και της Πατρίδας; Τι μπορούσε να περιμένει κανένας από νέους που, με τις ιδέες που διαδίδ-ονταν και κυκλοφορούσαν σ' άδη-λητήρια σ' ένα δυστυχισμένο όργανι-

σμό, γίνονταν δλοένα και πιο άθρη-σκοι, πιο έγώιστές, πιο άψήφιστοι, πιο άνυπόταχτοι στα χρέη που έχει κάθε άνθρωπος στους όμοιους του, στην οικογένειά του και στην πατρί-δα του; Τα ευρωπαϊκά Κράτη, βλέ-ποντας τόν κίνδυνο, έλαβαν τα μέτρα τους. Τα λαβαίνει τώρα και το δικό μας. Κι' ιδρύει με νόμο μια όργά-νωση—την Έθνική Όργάνωση της Νεολαίας.

Σκοπός της είναι να προφυλάξει τούς νέους—τα παιδιά, τα Έλληνό-πouλα—από τα νοσηρά, τα δλεθρία διδάγματα που ήταν ως τώρα ελεύ-θεροι να παίρνουν από τόν τυχόντα—από κακά βιβλία, από κακές συνα-ναστροφές, από κακούς αυτόκλητους δασκάλους—και να την επαναφέρει δλάκερη, ούσωμη στα παλιά ιδανι-κά, δηλαδή να τη σώσει. Στο έξης, βρες ώρες έχει ο νέος ελεύθερος από τις σπουδές του, ή τις άφιερώνη στη φυσική άγωγή και στην πνευματική καλλιέργεια. Έτσι θα δυναμώνη το σώμα του, για να είναι σε θέση να υπερασπισθή σε μάν άνάγκη την πα-τρίδα του, και συγχρόνως θα μαθαί-νι, ή συνεθίξι, ναγαπ' αυτή την πατρίδα όπως τους γονείς του, την οικογένειά του, το σπίτι του. Και οικογένειά του, σέβεται τόν Θεό, να συγχρόνως, ήρθσος, γιατί ή θρη- είναι εύσεής, ήρθσος, γιατί ή θρη- σκεία, ή χριστιανική ήρθσος, είναι το ύψηλότερο ιδανικό, που απ' αυτό πηγάζουν και τάλλα.

Αυτό, με γενικές γραμμές, είναι το πρόγραμμα της νέας Έθνικής Όρ-γάνωσης της Νεολαίας. Και κανένας δεν θα μπόρει να το ξεφύγι. Έπι-βάλλεται, βλέπετε, με νόμο, κι' έλοι χρωστούν να είναι νομοταγείς. Όσοι τυχόν είχαν άλλες ιδέες, ή είχαν άρχισι να κυμαίνονται, να τις παρατή-λουν, ή αναγκασθούν να τις ξε-χάσουν. Και με το νέο τρόπο ζωής που θα κάνουν, με τα νέα διδάγματα που θα παίρνουν, θεωρητικά και πρα-κτικά, ή πείθονται δλοένα πώς τα παλιά ιδανικά είναι τα μόνα. Έτσι, σε λίγο, δεν θα έχουν πια άνάγκη να τούς τα επιβάλλουν. Θα ταναγνωρί-ζουν μόνοι τους και ή άκόλουθοι με την πεποίθηση πώς αυτά είναι ή σωτηρία.

Για τα ιδανικά αυτά, μισόν τώρα αιώνα, άγωνίζεται κι' ή Διάπλασις. Στα ιδανικά της Θρησκείας, της Οι-κογένειας και της Πατρίδας προσπα-θεί να κρατή πιστά κι' άφοσιωμένα τα παιδιά της. Όποιος την παρακο-λούθησε τα τελευταία αυτά χρόνια, συχνά θα είδε, σε άρθρα της, στην Άλληλογραφία της, σ' Έπιστολές

μου, νάντικρούη τις αθεϊστικές, τις αντιθρησκευτικές, τις αντιπατριωτικές, τις αντικοινωνικές ιδέες που άκουγαν από άλλους, ή διάβαζαν σ' άλλα έντυπα, τα παιδιά της, και τη ρωτούσαν με αγωνία αν αυτά ήταν σωστά και τί έπρεπε να πιστεύουν. Γιατί τα τελευταία χρόνια, καθώς είπα παραπάνω, οι δλέθριες αυτές ιδέες κυκλοφορούσαν σά δηλητήριο κι' έκαναν θραύση ανάμεσα στα παιδιά εκείνα, που δέν είχαν καλούς οδηγούς και δασκάλους σέ τέτοια μαθήματα. Αλλά τα Διαπλάσώπουλα είχαν και προφυλάχθηκαν από τόν κίνδυνο νά τις αγκαλιάσουν και νά χαθούν. Διατήρησαν και διατηρούν

τά μεγάλα ιδανικά της Θρησκείας, της Οικογένειας, της Πατρίδας. Έχουν ακόμα κι' έν' άλλο μεγάλο ένθικό ιδανικό, τόν Δημοτικισμό. Έμαθαν από τη Διάπλασι νάγαπούν και τη Δημοτική Γλώσσα, που ο ίδιος ο κ. Μεταξάς έκήρυξε τελευταία πώς είναι «ή Έθνική Γλώσσα» και πώς καμιά σχέση δέν έχει με τόν κομμουνισμό. Γι' αυτό, με μεγαλύτερη χαρά από τάλλα παιδιά, τα Διαπλάσώπουλα θά δεχθούν τήν Έθνική Οργάνωση της Νεολαίας, που ιδρύθηκε ακριβώς για νά υπερασπισθώ, νά ενισχύσω νά κατοχυρώσω τά ιδανικά τους.

Σας ασπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό JEAN ROSMER

— Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος —

Ο Πάτρικ θέλησε νά δώση μερικώς εξηγήσεις μά δυσκολεύεταν. Η μικρή του φίλη του είχε έμπιστευθεί ποιά ήταν και ποιός ήταν ο νουνός της, αλλά είχε αυτός τό δικαίωμα νά τό μαρτυρήσῃ και σ' άλλον; Και μάλιστα τώρα που ο συνταγματάρχης Μοντάρκ κρυβόταν στό καράβι του!

Έτοιμαζόταν νά δώσῃ μιά άόριστη απάντηση, όταν ο πλοίαρχος, με φανερή σύγκινηση στήφω νή του είπε:

— Η μικρούλα αυτή μου θυμίζει τήν κόρη μου.

— Έχετε και σεις κόρη; ρώτησε ο Πάτρικ ευχαριστημένος που ή συζήτηση έπαυσε άλλο δρόμο.

— Είχα, άλλοτε, δηλαδή, γιατί τώρα δέν ξέρω τί απέγινε τό παιδάκι μου. Θά χάθηκε δίχως άλλο μαζί με τή μητέρα της. Υπηρετώ σ' αυτό τό Δανικό πλοίο, μά είμαι Ρώσος, πλωτάρχης άλλοτε του Αυτοκρατορικού Ναυτικού. Όταν γύρισα στή Μόσχα μετά τήν πυρκαϊά έμαθα πώς ή γυναίκα μου είχε πεθάνει και πώς ή κορούλα μου είχε χαθεί. Τό παλάτι μου είχε γίνει στάχτη. Δέν μπορούσα πιά νά μείνω στόν τόπο μου. Γιαραιτήθηκα από τό ναυτικό και πήγα στή Δανία. Μά κι' εκεί δέν μπορούσα νά μένω άργός. Για νά ξεχάσω λιγάκι τή δυστυχία μου ανέλαβα όπηρεσία στό έξιδεύω άδίκιοπα γυρεύοντας λίγη ψυχική γαλήνη. Αχ, αν είχα ένα γιό σάν και σās, μιά

κόρη σάν τήν αδελφή σας. Αλλά με συγχωρείτε, ξέχασα, δέν είσθε συγγενείς.

— Όχι, μόνο φίλοι, απάντησε ο Πάτρικ.

Και συνέχισε, αφού κοντοστάθηκε μιά στιγμή:

— Είστε βέβαιος, κύριε πλοίαρχε, πώς ή μικρή σας Κατερίνα έχει πεθάνει;

— Όσο μπορεί νά είναι κανείς άφοβός φάξει δλόκληρο τόν κόσμο. Τίποτε δέν

— Η μικρούλα αυτή μου θυμίζει τήν κόρη μου, είπε ο πλοίαρχος. (Σελ. 524, στ. α')

μόρεσα νά μάθω ποτέ μου. Με τούς άδίκιοπους αυτούς πολέμους είχε γίνει τέτοια άναστάτωση ώστε ήταν σχεδόν άδύνατο νά κάνω έρευνα. Για ένα διάστημα νόμιζα πώς θά τρελλαθώ. Όλα τά κοριτσάκια που είχαν ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια μου φαινόταν πώς ήταν ή Κάτια μου. Έτσι και ή μικρή σας φίλη μου θυμίζει τόσο πολύ τήν κορούλα μου. Καμιά φορά, όταν χαμογελάει, μου φαίνεται σάν νά βλέπω τήν Κάτια μου μωρό.

Αναστéναξε βαθεία και γύρισε τό κεφάλι του πρὸς τήν θάλασσα.

Ο Πάτρικ κατακόκκινος ψιθύρισε.

— Πολύ λυποῦμαι, πολύ λυποῦμαι.

Τή στιγμή εκείνη φάνηκε ή Κάτια που άνέβαινε στή γέφυρα. Ο πλοίαρχος γύρισε και τήν κοίταξε με μιά ματιά γεμάτη άπερίγραπτη τρυφερότητα και θλίψη.

Τό κοριτσάκι έκπληκτο κοντοστάθηκε και τόν κοίταξε μ' άπορία. Μά ο ναυτικός είχε κιόλας μπει μέσα στό καρρέ του.

— Τι είχε ο πλοίαρχος; ρώτησε με άπορία ή μικρούλα τόν Πάτρικ. Με κοίταξε τόσο παράξενα.

— Έχει χάσει ένα κοριτσάκι στήν ήλικία σου.

— Α, έκανε ή Κάτια λυπημένη, τόν καϊμένο! Και θά λυπάται όταν με βλέπει, έ;

— Ε, βέβαια, φαντάζομαι, απάντησε ο Πάτρικ συλλογισμένος ξαφνικά. Τά λόγια τά δικά του μου θυμίσαν τήν μητέρα μου, που κι' αυτή δίχως άλλο θά κλαίῃ γιά μένα. Αχ, Κάτια, δέν ξέρεις πόσο τό συλλογίζομαι που έφυγα έτσι, χωρίς νά λογαριάσω τίς συνέπειες. Έπρεπε νά παρακαλέσω τόν νουνό σου νά μ' άφήσῃ νά φύγω με τό Ιταλικό καράβι που συναντήσαμε στό δρόμο μας. Σήμερα θά βρισκόμουν κοντά στούς δικούς μου και δέν θά με νόμιζαν γι' άχάριστο κι' άδιάφορο.

Η Κάτια τόν έπιασε από τά χέρια. Χοντρά δάκρυα κυλούσαν από τά μάγουλά της.

— Ω, Πάτρικ, είπε μαλακά. Όλα αυτά τά υποφέρεis και σὺ και οι γονεῖς σου εξαιτίας μου, γιά χάρι δική μου. Ποτέ μου δέν θά μπορέσω νά σās τά ξεπληρώσω. Αλλά πιστέψέ με, πρόσθεσε μ' έμφαση, ή μητέρα σου δέν τ'άχει μαζί σου. Είναι τόσο καλή, τόσο γλυκειά, και είμαι βέβαιη πώς θά έχῃ καταλάβει γιατί τό έκανες αυτό.

— Αλλωστε της τά εξήγησες τόσο ώραία!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Α! τι ωραίες ζωγραφιές που έχει αυτό τό βιβλίο!... Για, γιά! γιά νά ιδώ κι' εγώ!...

έτοιμάστηκε νά κατεβή στό νουνό της και νά του διηγηθῇ τό παράξενο αυτό περιστατικό, όταν ο κύριος Μοντάρκ παρουσιάστηκε μπροστά της.

— Νουνέ μου, έκανε ή Κάτια τρέχοντας πρὸς τό μέρος του και πιάνοντας τον από τό μπράτσο, άκουσε μιά παράξενη ιστορία. Ο Πάτρικ έχει χάσει τό μυαλό του. Μου ζήτησε νά του διηγηθώ τήν ιστορία του σημαδιού μου και ύστερα τό έβαλε στά πόδια σάν τρελλός και εξαφανίστηκε. Τι φαντάζεσαι! έσύ νά σημαίνῃ αυτό τό πράγμα!

Ο συνταγματάρχης έκπληκτος τήν παρακάλεσε νά του επαναλάβῃ αυτό που του είχε πῇ. Και όταν ή Κάτια του είπε με όλες τίς λεπτομέρειες τή συνομιλία της με τόν Πάτρικ, ο κ. Μοντάρκ έξάρωσε τά φρύδια του κι' έμεινε γιά μιά στιγμή σκεπτικός.

Δέν πρόλαβε όμως νά σκεφθῇ και πολύ. Ο πλοίαρχος του καραβιού άνέβαινε δυό-δυό τά σκαλοπάτια της γέφυρας και έτρεχε πρὸς τό μέρος τους. Φαινόταν καταταραγμένος και συγχρόνως σάν τρελλός από τή χαρά του.

— Συνταγματάρχη Μοντάρκ, ρώτησε χωρίς άλλο προσέμο και με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση, εἰς ό,τι έχετε ιερώτερο σās εξορκίζω νά μου πῆτε τήν αλήθεια. Ποιά είναι αυτό το κορίτσι;

Η έρώτηση ήταν τόσο άπότομη ώστε ο συνταγματάρχης δέν πρόφθασε ν' άπορήσῃ άκούγοντας νά τόν φωνάζουν με τό πραγματικό του όνομα.

— Είναι μιά μικρή Ρωσίδα, απάντησε, που τήν έσωσε ο Αυτοκράτωρ Ναπολέον στήν πυρκαϊά της Μόσχας. Η Μεγαλειότης του τήν βρήκε ανάσθητη, πεσμένη επάνω στό νεκρό σώμα της μητέρας της. Κηδεύσαμε τήν δυστυχισμένη γυναίκα και πήραμε τό παιδί μαζί μας. Ο Αυτοκράτωρ τήν έμπιστεύθηκε σέ μένα και από εκείνη τήν ήμέρα δέν έφυγε από κοντά μου ούτε στιγμή. Τήν αγαπώ σάν νά ήταν κόρη μου αληθινή.

— Τ' όνομά της, ρώτησε με άγωνία ο πλοίαρχος, τ' όνομά της τό ξέρετε;

— Ναι, όνομάζεται Κατερίνα. Ίδανόβνα Όλένιν. Έχάλασα τόν κόσμο γιά νά βρω τούς συγγενείς της. Μου είπαν ότι ο πατέρας της...

— Ο πατέρας είμαι εγώ! φώναξε ο πλοίαρχος, άρπάζοντας τήν μικρούλα στήν αγκαλιά του. Έπιτέλους σέ ξεναβρήκα, αγαπημένη μου, άσπρο μου περιστέρι.

Ο Βερεζίνας, που έντωμεταξύ είχε άνεβεί κι' αυτές στή γέφυρα, έμεινε άναυδος και σάν καρφωμένος στή θέση του. Στο τέλος όμως δέν μπόρεσε νά κρατήσῃ μιά φωνή που έβγαине μέσα από τά βήθη της καρδιάς του:

— Όστε λοιπόν θά μάς τήν πάρουν τή μικρούλα μας, συνταγματάρχη μου!

Αυτή ή αναφώνηση ξαναγύρισε τόν ναυτικό στή πραγματικότητα. Αγκαλιάζοντας τήν κόρη του τά είχε ξεχάσει όλα. Και τώρα δόθηκαν οι εξηγήσεις που χρειαζόνταν.

«... Δέν είναι ό καθένας σας χωριστός από τούς άλλους, ούτε ή καθεμιά σας χωριστή από τήν άλλη. Είσθε όλοι σας ένα σύνολον και θά έργασθτε διά τó σύνολον. Και νά γνωρίζετε ότι τήν εύτυχίαν σας δέν θά τήν εύρετε παρά μόνον στήν εύτυχία τοῦ συνόλου».

Ι. ΜΕΤΑΞΕΣ

(Από τούς λόγους του πρὸς τούς μαθητάς τῆς Θεσσαλονίκης κατά τήν έορτήν τῆς Σημείας τῆς 25ης Ὀκτωβρίου 1936).

Ὁ πρίγκιψ Ὀλένιν διηγήθηκε πιδ διεξοδικά ἀπ' ἐ, τι τὲ εἶχε κάνει στὸν Πάτρικ, πῶς, μισότρελλος ἀπὸ λύπη πὺ εἶχε χάσει τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του, εἶχε ἐκπατρισθῇ, εἶχε ἐγκαταλείψει τὸν τίτλο του καὶ ἀλλάξει ὑπηκοσύνητα καὶ εἶχε ἀναλάβει ὑπηρεσία ὡς πλοίαρχος σ' ἓνα Δανικὸ ἐμπορικὸ καράβι πὺ ἔκανε μακρινὰ ταξίδια. Προσπάθησε νὰ περιγράψῃ τὴν ἀπελπισία πὺ τὸν εἶχε πιάσει ὕστερα ἀπὸ τίς τόσες ἀκαρπες ἐρευνές του καὶ τὴν συγκίνησαν πὺ αἰσθάνθηκε δταν ἄκουσε τὸν Πάτρικ νὰ φωνάζῃ τὸ κοριτσάκι Κάτια καὶ τέλος τὴν βεβαιότητά του γιὰ τὴν ταυτότητα τῆς μικρούλας, δταν ὁ Πάτρικ τοῦ ἔκανε λόγο γιὰ τὸ σημάδι πὺ εἶχε τὸ κοριτσάκι στὸ σάγονι του.

Ὅταν τελείωσε, ἔδειξε στὸν κ. Μοντάρκχ τὰ χαρτιά του.

Δὲν ἔμεινε ἀμφιβολία. Ἡ Κάτια ἦταν κόρη του. Ὁ συνταγματάρχης ἔδειξε μεγάλη χαρὰ κι' εἶπε πῶς ἦταν πολὺ εὐτυχισμένος πὺ ἡ μικρὴ ὄρφανή ἔβρισκε τὸν ἀληθινὸ τῆς πατέρα, κατὰ βῆθος ὅμως μόλις βεβαίωσε καὶ αὐτὸς τὰ κλάματα. Ὁ ἄχωριζόταν τὴν Κάτια του!

Τὸ κοριτσάκι ὅμως, καταζαλισμένο ἀκόμη, ἀγκάλιασε μὲ τὴ σειρά τὸν πατέρα του, τὸν νουνὺ του καὶ τέλος τὸν γέρο γρεναδιέρο.

— Θὰ μ' ἔχετε ὅλοι σας δική σας, εἶπε, καὶ ὁ Πάτρικ θὰ μ' ἔχει ἀδελφούλα του. Χάρης σ' αὐτὸν βρήκα τὸν μπαμπά μου. Ὅσο περισσότερους ἔχει κανεῖς ν' ἀγαπᾷ, τόσο τὸ καλύτερο!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐντωμεταξὺ στήν Ἀγία Ἐλένη ὅλοι βρίσκονταν σὲ φοδερὴ ἀναστάτωση. Ἡ ὁμαδικὴ ἐξαφάνιση τῆς Κάτιας, τοῦ Πάτρικ καὶ τῶν δύο Ἰσπανῶν εἶχε προκαλέσει μεγάλη ταραχὴ καὶ συγκίνηση στήν ἀγγλικὴ κοινωνία. Δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ συλλάβουν τοὺς φυγάδες καὶ νόμιζαν ἐ, πνίγηκαν.

Ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς ἄφριζε ἀπὸ τὸν θυμὸ του καὶ ἡ Μίλδρεδ δὲν κατάφερνε νὰ κρύψῃ τὸ καμάρι τῆς καὶ τὴν ἱκανοποίησή τῆς. Εἶδε ὅμως μὲ ἀπορία καὶ ἀγανάκτηση πῶς οἱ συμπατριῶτες τῆς, κατακρίνοντας τὸν β-πὺλον ρόλο πὺ εἶχε παίξει, ἀντὶ νὰ τὴν συγχωρῶν γιὰ τὴν ἐπιτυχία

τῆς, τῆς φέρνταν μὲ μεγάλη ψυχρότητα. Ἡ ἀχαριστία αὐτὴ, ἔκανε τὴν Μίλδρεδ ἔξω φρενῶν. Ὅπου κι' ἂν πῆγαινε, σχηματίζονταν γύρω τῆς ἓνα κενὸ καὶ δὲν ἔβλεπε παρά πρόσωπα ψυχρὰ καὶ αὐστηρά. Στὸ τέλος, μὴ μπορώντας πᾶ νὰ ὑποφέρῃ αὐτὸ τὸν ἀποκλεισμό, δῆλωσε στὸ θεῖο τῆς πῶς στενοχωριόταν πολὺ σ' αὐτὸ τὸ ἐρημονήσι καὶ πῶς τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴν στείλῃ πίσω στήν πατρίδα τῆς.

Ἡ ἀναχώρησή τῆς δὲν ἔθλιψε κανένα. Ἀλλωστε ὑπῆρχαν τόσα ἄλλα ἐπείκαιρα ζητήματα!

Ὁ ἐξόριστος τοῦ Λόγκχουντ πλήρωσε ἀκριβὰ τὴν χαρὰ πὺ αἰσθάνθηκε δταν ἔλαβε γράμμα ἀπὸ τὸν γιό του. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ὕστερα ἀπὸ τὸ πάθημά του αὐτὸ, εἶχε κάνει ἀκόμη αὐστηρότερη τὴν ἐπιτήρηση τοῦ Ναπολέοντος καὶ πιδ ἀφόρητη τὴν ζωὴ του. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη κανένας ξένος δὲν μπόρεσε νὰ κατήσῃ πᾶ τὸ πῶδι του στήν Ἀγία Ἐλένη.

Ὡς καὶ ὁ ταγματάρχης Ὁ-Ντόνοβαν ἔπεσε στὴ δυσμενεία τοῦ σὲρ Οὐίλλιαμς καὶ λίγο ἔλειψε ἡ ἱστορία αὐτὴ νὰ ἔχῃ δυσάρεστες συνέπειες εἰς βάρος του. Αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του, ἀπελπισμένοι καὶ καταλυπημένοι ἔκλαιγαν μέρα καὶ νύχτα τὸ χαμένο παιδί τους. Εὐτυχῶς τὲ λίγον καιρὸ ἔλαβαν τὸ γράμμα τοῦ Πάτρικ. Ὁ πατέρας ἀγρίεψε, ἀπειλήσε τὸν γιό του ἀπὸ μακριὰ μὲ διάφορες φοδερὲς καὶ τρομερὲς τιμωρίες, ἀλλὰ ἡ μητέρα, τρισευτυχισμένη πὺ ἔμαθε πῶς τὸ παιδί τῆς ἦταν ζωντανὸ καὶ γερό, σιγά-σιγά κατέρησε νὰ τὸν ἡμερέψῃ.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ ταξιδιώτες ἔφθασαν στὴ Γαλλία καὶ γύρισαν στὸ ἀγαπημένο τους σπιτάκι. Ὁ Πάτρικ στάλθηκε ἐσωτερικὸς στὸ Λύκειο τῆς Τουλὸν, ἀπὸ τὸν κόμητα Μοντάρκχ πὺ τὸν φρόντιζε σὰν πατέρα καὶ παρακολουθοῦσε στοργικὰ κάθε πρόβδ του.

Κάθε φορὰ πὺ τὸ καράβι του ἐρχόταν στὴ Γαλλία, ὁ πρίγκιψ Ὀλένιν ἔπαιζε ὡς ἄνθρωπος καὶ ἐρχόταν νὰ περᾷ μερικὲς ἡμέρες κοντὰ στήν κόρη του. Περίμενε νὰ λήξῃ τὸ συμβόλαιό του γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ ναυτικὸ καὶ νὰ ἐρθῇ νὰ ἐγκατασταθῇ κι' αὐτὸς ὁριστικὰ στὴ δεύτερη πατρίδα τῆς Κάτιας του.

Τὰ χρόνια πέρασαν.

Στὸν κόσμο βασιλεύει εἰρήνη. Ἐκεῖ μακριὰ, στὸν ἀπόμερο βράχο τοῦ Ὁκεανῶ, ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε πεθάνει.

Ὁ πρίγκιψ Ὀλένιν εἶχε ἀφήσει τῶρα πᾶ τὰ ταξίδια στὶς μακρινὲς θάλασσες καὶ εἶχε ἐρθεῖ νὰ ξεκουρασθῇ κοντὰ στοὺς δικούς του, στήν βίλλα τοῦ Σαιν-Τροπέζ.

Ὁ ταγματάρχης Ὁ Ντόνοβαν εἶχε συγχωρήσει τὸν γιό του, τὸ φοβερὸ ὅμως κλίμα τῆς Ἀγίας Ἐλένης τοῦ εἶχε κλονήσει σοβαρὰ τὴν ὑγεία του. Ὑστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια πῆρε τὴν ἀποστρατεία του καὶ γιὰ τὸ χατήρι τῆς γυναῖκας του καὶ τοῦ γιοῦ του ἐγκαταστάθηκε κι' αὐτὸς στήν μεσημβρινὴ Γαλλία κι' ἔκτισε μιὰ βίλλα κοντὰ στὴ βίλλα τοῦ συνταγματάρχῃ Μοντάρκχ.

Καὶ ἔγινε τὸ ἀντικρῦκτο.

Ὅταν μεγάλωσαν ἡ τρυφερὴ Κάτια κι' ὁ εὐγενικὸς Πάτρικ, εἶδαν καλὰ πῶς τοὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήσουν ὁ ἓνας χωρὶς τὸν ἄλλον καὶ ἡ ρωμαντικὴ τους ἱστορία τέλειωσε μὲ γάμους καὶ χαρές.

Βλέποντας τὴν «μικρούλα» του στολισμένη μὲ τὸν λευκὸ πέπλο τῆς νύφης, ὁ Βερεζίνας δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του.

Ἦταν δάκρυα χαρᾶς. Γιὰ ἓνα γέρο πολεμιστὴ δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ χύνη τέτοια δάκρυα.

— Τί βλέπω, Βερεζίνα; Κλαῖς; ρώτησε ἡ ξανθὴ νύφη, χαμογελώντας πονηρὰ, ὅπως δταν ἦταν μικρούλα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, ὄχι, κυρία! Κλαῖω ἀπὸ χαρὰ. Δὲν μπορῶ νὰ κρατήθῃ. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα, μὲ τὴν ἀλήθεια, σὰς κάνω ὄρκο, μὲ κάνει νὰ παρηγορηθῶ καὶ γιὰ τὸν θάνατο ἀκόμη τοῦ Αὐτοκράτορα.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

ΤΟ ΣΚΟΥΛΗΚΙ ΤΟΥ ΔΕΝΤΡΟΥ

— Ὁ σπίνος χτίζει τὴ φωλιά
Πάνω στοῦ δέντρου τὰ κλαριά
Καὶ λέει : τὸ δέντρο εἶναι δικό μου.

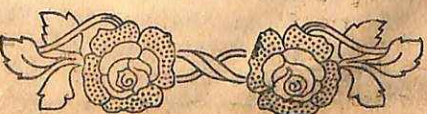
— Κι' ὁ κυνηγός, πὺ σταματᾷ,
Πιάνει, σκαλίζει δυὸ ψηφιά
Καὶ λέει : τὸ δέντρο εἶναι δικό μου.

— Μὰ τὸ σκουλήκι τὸ μικρό,
Ποῦναι κρυμμένο στὸν κορμό
Τὸ κεφάλάκι του δειλὰ
Προβάλλει καὶ χαμογελά :

— Σὰς γέλασαν, τὸ δέντρο εἶναι δικό μου!

(Διασκευή)

Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«... Ἡ Ἑλλάς εἶναι ἡ μεγάλη μάννα ὅλων μας... εἰσθε πραγματικά παιδιά τῆς, τὸ αἷμα τῆς εἶναι μέσα εἰς τὰς φλέβας σας, ἡ ψυχὴ τῆς εἶναι μέσα στὴν ψυχὴ σας, σεῖς οἱ ἴδιοι, ἀγόρια καὶ κορίτσια, εἰσθε ἡ Ἑλλάς».

Ι. ΜΕΤΑΞΕΣ

(Από τούς λόγους του πρὸς τούς μαθητάς τῆς Θεσσαλονίκης κατά τὴν έορτήν τῆς Σημείας τῆς 25ης Ὀκτωβρίου 1936).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 25 Νοεμβρίου 1936

59ον ΕΤΟΣ

Μὲ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο τελεῖται τὸ 58ο ἔτος κι' ὁ 43ος τόμος τῆς Β' Περιόδου, καὶ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο, τῆς 5 Δεκεμβρίου, ἀρχίζει τὸ 59ο ἔτος μου καὶ ὁ 44ος τόμος. Ὅπως εἶπα καὶ στὸ προηγούμενο, τὰ Νέα τοῦ 1937 εἶναι τὰκόλουθα :

1.—ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ» μυθιστόρημα τῶν Ἀνατόλμ καὶ Κριστιάν, κατὰ μετάφραση τῆς δ. Ταρσούλη.

2.—ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ» μυθιστόρημα τοῦ Αἰμίλιου Δεβῶ κατὰ μετάφραση τοῦ κ. Σεντοπούλου.

3.—ΤΑ ΠΟΙΛΙΑ ΤΗΣ ΑΓΛΗΣ», ἀνάγνωσμα γιὰ μικρὰ παιδιά τῆς Κυρα-Μάρθας.

(Καὶ τὰ τρία μὲ πολλὰ καὶ ὠραῖες εἰκόνες).

Αὐτὰ, ἐννοεῖται, πρὸς τὸ παρόν. Γιατὶ ἄμα τελεῖται ἓνα, θὰ τὸ διαδέχεται ἀμέσως ἄλλο.

Θυμίζω καὶ τὸ ὄρω μου : Ὅσοι θάνα-νέωσαν ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου ἔχουν δικαίωμα νὰ χορηγήσουν δυὸ Τόμους μου Β' Περιόδου ἀντὶ δρ. 60 μόνον ἕκαστον, καὶ ὅσοι θάνανέωσαν ὡς τὴν 31 Ἰανουαρίου ἓνα Τόμο μου μὲ τὴν ἴδια ἐκπτώση. Τὸ ἴδιο δικαίωμα ἔχουν καὶ ὅσοι θὰ ἐγγραφῶν στὶς ἱδίες προθεσμίες, εἰτε ἀπ' εὐθείας εἰτε μὲ ἐσοπάθωμα.

ΤΟ ΕΞΕΠΑΘΩΜΑ

Ἐπειδὴ σήμερα δὲν ὑπῆρχε τόπος, ὁ νέος Διαγωνισμὸς Εσοπαθώματος γιὰ ἐγγρα-φὴ νέων συνδρομητῶν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 1937, θὰ προκηρυχθῇ στὸ ἐπόμενο. Ἀλλὰ οἱ ὅροι μόνον οἱ ἴδιοι, ὥστε μπορεῖτε νὰρχίστε τὸ ἐσοπάθωμά κι' ἀπὸ τῶρα. Κι' εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐσοπαθώσετε πῶς-τος γεννιᾶται, γιὰτὶ, καθὼς σὰς ἐξηγήσα, ὅσο περισσότεροι νέοι συνδρομηταὶ θὰ γίνουν, τόσο περισσότερα δωδεκάσέλιδα φυλλάδια θὰ ἐκδοθῶν. Ἀπὸ σὰς δηλαδὴ ἐξαρτᾶται νὰ ξαναγίνῃ ἡ Διάπλasis σας καὶ τακτικὰ δωδεκάσέλιδη ὅπως πρῶτα.

Ο ΤΟΜΟΣ ΜΟΥ ΤΟΥ 1936

Νὰ ἔχετε ὅπ' ὅψι σας ἀπὸ τῶρα, πῶς τὸ καλύτερο δῶρο γιὰ τὰ Χριστουγέν-να καὶ τὴν Πρωτοχρονιά, εἶναι ὁ τελευ-ταῖος μου τόμος πὺ συμπληρώθηκε μὲ τὸ σημερινὸ φύλλο — 43ος τῆς Β' Πε-ριόδου—καὶ σὲ λίγες ἡμέρες θὰ βρισκεται ραμμένος μὲ τὸ ἐξώφυλλό του, στὸ γρα-φεῖο μου. Χρυσόδετους τόμους δὲν κάνω πᾶ, ἀλλὰ ὅποιος τὸν πάρει γιὰ νὰ τὸν χαρίσῃ μπορεῖ νὰ τὸν δώσῃ καὶ τοῦ τὸν δέσουν ὅπως θέλει. Μὲ τὸ συνηθισμένο χρυ-σοδέσιμο, ὁ τόμος θὰ βρισκεται, τίς παρα-μονές τῶν Χριστουγέννων, καὶ στὰ κεντρι-κὰ Βιβλιοπωλεῖα.

ΤΑ ΕΓΓΗΜΑ ΤΟΥ 1936

Ὅσοι θέλουν νὰ διαγωνισθῶν, γιὰ τὰ Βραβεῖα τῶν Εὐδῆμων πρέπει, τῶρα πὺ τελεῖται ὁ Τόμος, νὰ μοῦ στείλουν λεπτο-

μερὴ Σημείωση τῶν Εὐδῆμων πὺ πῆραν ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1935 ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1936, ὅπως ὀρίζει ὁ Ὁζή-γός τοῦ Συνδρομητοῦ. Θάναφέρουν δηλαδὴ τοὺς διαγωνισμοὺς ὅπου πῆραν Εὐδῆμα, τὸν ἀριθμὸ τους καὶ τὸ φυλλάδιο ὅπου δη-μοσιεύθηκαν τὰποτελέσματα καθενός. Ἐ-πειτα γενικὸ ἀθροισμα.

Ἔχετε καιρὸ νὰ μοῦ στείλετε τὴ Σημείω-σὴ σας ὡς τὸ τέλος Ἰανουαρίου. Ὅποιος δὲν μοῦ στείλῃ, δὲν θάναφερθῇ σ' Ἀπο-τελέσματα.

Ἐπίσης, ὅσοι θέλουν νὰ κάμουν καὶ Γενικὴ Στατιστικὴ τῶν Εὐδῆμων τοῦ 1935, ὡς τότε πρέπει νὰ μοῦ τὴ στείλουν γιὰ νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1936

Ἡ ἐσχὺς ὅλων τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1936, εἰτε ἀπ' τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔχον ἐγκρι-θεῖ, εἰτε στὲ τέλος του, λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου. Ὅστε ἐκτὸς ἀπὸ τὴν συνδρομὴ σας, πρέπει, ὅσοι θέλετε, νὰνανεώσετε καὶ τὸ ψευδώνυμό σας γιὰ τὸ 1937 ἢ νὰ πά-ρετε νέο. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐγκρίσεως εἶναι πάντα 10 δραχμές. Ὅποιο ψευδώνυ-μο δὲν θὰ ἔχῃ ἀνανεωθῇ ὡς τὸ τέλος Ἰα-νουαρίου, θὰ τὸ θεωρήσω ἐλεύθερο καὶ θὰ τὸ δώσω κατόπιν στὸν πρῶτο πὺ ἴθε-λε τυχόν τὸ ζητήσῃ.

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος στὴν κί-νησή μου—νὰ ἔχουν τὰ δικαιώματά τους, τίς υποχρεώσεις τους, τοὺς δρους τῆς συμ-μετοχῆς στοὺς Διαγωνισμοὺς, στὴ Σελίδα Συνεργασίας, στὴν Ἀλληλογραφία, καὶ γενικὰ τὰφροντᾷ τὴ «Διάπλasis»—πρέπει ἀφαικτικὰ νὰ προμηθευθῶν τὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ πὺ τὰ γράφει ὅλα. Τιμὰτα δρ. 5 καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 6, καὶ δρ. 7 διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Ὅστε ἀπαντῶ σὲ ἀπορίες πὺ τίς λύνει ὁ Ὁδηγός. Νὰ τὸν πάρτετε καὶ νὰ τὸν διαβάσετε. Ὅσο γιὰ τίς διατάξεις πὺ ἀλλάξαν ἀπὸ τὸς πὺ τυ-πώθηκε καὶ πὺ εἶναι λίγες, θὰ τίς τυ-πώσω χωριστὰ καὶ θὰ τίς μοιράσω σὲ ὅλους.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Εἶναι μιὰ κομψὴ καρφίτσα μὲ τὸ μονό-γράμμα μου, Δ. τ. Π., πὺ τὴ φορῶν τὰ Διαπλάσσοῦλα πρὸς διακρίσιν κι' ἀναγνώ-ριση. Πουλεῖται στὸ γραφεῖο μου δρ. 25 καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 30.

Γελασιὲ Ὑπολογαγέ, τὰ παλαιὰ κομ-μάτια τῆς Σελίδος Συνεργασίας τὰ ξεκα-θάρισα ὅλα καὶ μόνο νὰ ἔχω ἀκόμη ἐκ-κρεμῇ. Ἄν δὲν εἶδες λοιπὸν στὶς τελευ-ταῖες ἀπορρίψεις τίποτα γιὰ τὸ δικό σου, θὰ πῇ ἐ,τι παρέπεσε—ἐκτὸς ἂν εἶναι στὸ τυπογραφεῖο μὲ μερικὰ ἐγκακερμένα πὺ δὲν ἐδημοσιεύθηκαν ἀκόμα. Τότε θὰ τὸ ἰδῇς στὸ ἐρχόμενο.

Σὲ συγχάριω, Δευκοπεργιστῇ, γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου στὶς εἰσαγωγικὰς τοῦ Πανα-πιστημίου δὲν εἶναι μικρὸ νὰ εἴθης εἰκο-στός μέσα σὲ 550 διαγωνισμῶν. Ὅσο γιὰ τίς ἐκθέσεις ἐκείνες, δὲν πιστεύω νὰ πῆσαν μὴδὲν μόνο γιὰ τὴ γλώσσα ἂν καὶ σ' αὐτὰς τίς ἐξετάσεις, πὺ πρέπει νὰ

δειχθῇ καὶ κάποια ἐλληνομάθεια, ἡ καθα-ρεύουσα εἶναι ἀπαραίτητη.

Εἶσαι δικαιολογημένος, Σανθὲ Ναύαρ-χε, ἐλπίζω ὅμως νὰ μοῦ γράψῃς δταν πα-ρουσιάζεται καμμιά ἐκτατὴ εὐκαιρία. Καλὴ ἰδέα νὰ κάμετε Σύλλογο ὅσοι ἔχετε ναυ-τικὰ ψευδώνυμα. Ὅχι, ὁ Τ. Α. δὲν εἶναι διαπλάσσοῦλο.

Εἶπα, Κυκαλαμιά, στὸν κ. Φαῖδωνα πόσο εὐχαριστήθηκες πὺ ξανάρχισες τίς Ἐπιστο-λές σου. Γιὰ τὰλλα πὺ ρωτᾷς, τὰ εἶδες στὰ Νέα τοῦ 1937. Εὐχαριστῶ πὺ φρον-τίζεις γιὰ τὴν διάδοσή μου καὶ περιμένω. Καλὴ πρόδο στὸ Σύλλογό σας.

Νὰ κι' ὁ Μαστοροχάλας πὺ ἀνα-νεῶναι τὴν συνδρομὴν τοῦ γιὰ τὸ 1937 πρὶν δημοσιεύσω τὴν πρόσκλησή μου καὶ τὰ Νέα μου (ἀπὸ 3 Νοεμβρ. εἶναι τὸ γράμμα-του). Ὁ, πόσο μὲ συγκινεῖ ἡ ἐμπιστοσύνη πὺ μοῦ ἔχουν τὰ παιδιά μου!..

Ἡ Εὐτυχία μοῦ δείχνει πάλι τὴν ἀγάπῃ τῆς μ' ἓνα νέο ἐσοπάθωμα. Τὴν εὐχαρι-στῶ πάρα πολὺ, καθὼς καὶ γιὰ τῶρα τῆς γράμμα, κι' ἐλπίζω νὰ μὴν πάψῃ νὰ ἐς-σπαθῶν καὶ τὸν ἐρχόμενο χρόνο, πὺ τόσο ἀναγκαῖο θὰ εἶναι τὸ ἐσοπάθωμα.

Γι' αὐτὰς μόνο τίς λίγες ἀπαντήσεις ἄ-φησαν τόπο οἱ δηλώσεις κι' οἱ ὑπομνήσεις τῆς σημερινῆς Ἀλληλογραφίας. Ἀταβύ-ριε, Γαλιάντρα, Σίφουνα, Ἀγνὸ Μινε-ξεδάκι, Κόκκινη Αὐτοκράτειρα, Δεπτὴ Καρδούλα καὶ Ροζελάντια, καλὰ μου παι-διά, καὶ τὰ δικὰ σας γράμματα, φυλαγ-μένα ἀπὸ τὴν περασμένη ἐβδομάδα, τὰ διέδωσα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση κι' ἐστέ-λεσα τίς παραγγελίες σας λυποῦμαι μόνο πὺ δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀπαντήσω μὲ πε-ρισσότερα. Θὰ μοῦ ξαναγράψετε, ἔ ;

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται : «Ἡ ὁμορφιά» τῆς Διάνας, «Ἀπὸ τὸ Ἀσούκιό μου» τῆς Ζακυνθινούλας, «Ὁ πόνος τοῦ ὄρφανου» τῆς Μελαχογιάννης Ἀμαζόνος. Ἡ τελευ-ταία ἡμέρα τοῦ Δευκοῦ Κύνου, «Ἐ-καίνη πὺ πούλησε τὸ παιδί τῆς» τῆς Κ.Κ. (πολὺ ἐκτενές), «Τῆς λιγερῆς καὶ τοῦ Χά-ρου» καὶ χωρὶς τίτλο τῆς Π.Π.Σ. «Μιὰ φεγγαρόλουστη βραδυὰ» τῆς Ἡλένης, «Τὰ χελιδνία» τοῦ Φ. Α. Φ., «Σκόρπια Μ. Μ.» τοῦ Σ. Ο. Σ., «Ἀλλὰ φορτ'» τοῦ Ἐλευθερίου Πουλιῶ, «Αἰώνιος ὁρῶς» τοῦ Κυρίου τοῦ Ντάσιγκ.

Ἐδὼ τελεῖται τὸ καθοριστῆμένο. Ὅσα κομμάτια μόνον, τὰ ἔλαβα μετὰ τὴν 1η Ὀκτωβρίου καὶ δὲν ἔχουν κριθῇ ἀκόμη.

Ἡ Διάπλasis ἀπαίτεται τοὺς φίλους τῆς : Καϊδοκοπον 33 (στὴλε καὶ γιὰ τὴ βεβαίωση) ἔλαβα καὶ τὸ ἀπὸ 1 Νοεμβρ. γράμμα σου καὶ συμμορφώθηκα! Μελι-στάλαχτην (περαστικὰ) τῶρα περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς χωρὶς νὰ βουίξῃ φοδερὰ τὸ κεφάλι σου ὡς βέβαια πὺ πρὸςπαθῶ πάντα νὰ μὴ χαλῶ τὴν καρδιά τῶν παιδιῶν μου. . .) Κυρὰ-Φροσύνην (αὐτὸν τὸν και-ρὸ, καθὼς θὰ εἶδες, δὲν εἶχα τόπο γιὰ διηγήματα) ἐλπίζω νὰ τὸ δημοσιεύσω τῶρα σὲ κανένα δωδεκάσέλιδο κι' ἐννοία σου, ὅλο τὸν χειμῶνα θὰ εἶναι ἐπείκαιρο! Ντέ-τεκτιβ Χ-9 (χαίρω πὺ εἶσαι τῶρα γυ-μνασιώτης) ναι, νὰρχίσεις νὰ λαβαίνης μέ-ρος καὶ στὴν κίνηση μὲ τὸ νέο χρόνο! Νανὰν Παῦλον (πολὺ μ' ἀγαπᾷς) τὸ πρῶτο σου γράμμα μ' ἐλπίζω τῶρα νὰ μοῦ γράψῃς συγγ' ἐστέλεσα τίς παραγ-γελίες σου κι' ἔχω στὴ διαθεσὴ σου δρ. 22,50. ὅς εἶδες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδ-ωνύμου σου! Ὁδρανὸν Πολύφωτον (Ἀ-σκήσεις μὴ στείλῃς ἄλλες πρὸς τὸ παρόν, ἔχουν μαζευθεῖ πάρα πολλὰ καὶ θάργου-

σε πολύ ή σειρά τους· αυτό το περιοδικό πραγματικώς το βγάζουν παλιά διαπλάσ-
πουλα· αλλά δεν είναι παιδικό, είναι λο-
γοτεχνικό για μεγάλους!) *Νινέττα* λογα-
ριασμέν Συλλόγου και δικόν σου σου στέλ-
λω σήμερα) *Στέφανον τῆς Δόξης*, *Αν-
δρέαν Χατζῆν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν
15 Νοεμβρίου θίκαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 2805 Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Α1
λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 28
Ἰανουαρίου.

606. Τονόγειφος

Κοινὸ ὄνομα ἄνδρικο
"Αν τὸν τόνο κατεβάζω,
Σύμβολο θρησκευτικὸ
Λύττες μου, θά παρουσιάσῃ
Ἀγκάθι

607. Ἀναγραμματισμός

"Ὅπως εἶμαι ἐν μάρτυρι,
Τὸν ὀπλίτη ὑπερασπίζω.
Μ' ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Μαύρη εἶμαι καὶ μαυρίζω,
Ἡ σὰ γάτα, νιαουρίζω.
Ἀγκάθι

608. Αἶνιγμα

Ἀνδρὸς ἁγίου ὀνομα
Τάροσνικό μου.
Μάκαρες κάποι' ἐτρεφε
Τὸ θηλυκὸ μου.
Ἀγκάθι

609. Μαϊάνδρος

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάννικατασταθῶν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ
γραμμάτων ὥστε νάννιγινώσκονται ἐξ
ἀρχῆς κατὰ σειρὰν: νῖος τοῦ Νῶε, ἁ-
ριστηρικὸν ψηφίον, σημεῖον τῆς οὐρα-
νίας σφαίρας, μέλος, πρόθεσις, ἐπίρρη-
μα, θεὸς τῶν Ῥωμαίων, βασιλεὺς τῶν
Ἑβραίων, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ζῶν,
ἄλλος νῖος τοῦ Νῶε, χρονικὴ μονάς,
βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, ἀρχαία ποιη-
τρια, εἶδος ποιήματος.
Ντίνος Θώμης

610. Κρυπτογραφικὸν

1232456478 = Ἱερὰ χώρα τῆς Ἀσίας.
26325 = Τῖτάν
3262742 = Φυτὸν διακοσμητικόν
4564242 = Πόλις
5472 = Ὅρος τῆς Γραφῆς
62325 = Ἐπίθετον
78552 = Πτηνὸν
852425 = Προφήτης
Χριστιάνα

611. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἑλλιπο-
σύμφωνον ἐν Διπλῇ Ἀκροστιχίδος,
Τὰ ἀρχικὰ καὶ τὰ δεύτερα γράμματα
τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀπο-
τελοῦν ἀρχαῖον ῥητόν, τὰ μὲν φωνηεν-
τόλιπον, τὰ δὲ ἑλλιποσύμφωνον, ἀμ-
φότερον τοῦ τύπου:

* * * * *

1, Γυναικεῖον κόσμημα· 2, Ἅγιος
τροπαιοφόρος· 3, Πόλις τῆς Λέσβου
ἀρχαία· 4, Ἀρχαία πόλις μὲ μαντεῖον·
5, Οἶκος θεοῦ.
Θάκης Βλαστός

612. Φωνηεντόλιπον

κστς-ε-τρ-σφς
Μικρὸς Σπυροδότης

613. Γεῖφος

κί	κί	τιν	τιν	τον
κι	κι	τιν	τιν	Πάν
κι	κι	τιν	τιν	Πάν
κι	κι	τιν	τιν	Πάν

Θάκης Βλαστός

Τέλος τοῦ 2805 Διαγωνισμοῦ Λύ-
σεων. Ἀπὸ τοῦ προσηχοῦς ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 37

427. Κουκουβάγια (κούκου! βάγια).
—428. Ζητούνη-Δαμιά (ζεῖ, τοῦ, νί-
λα, μί, ᾶ!) 429. Μέλος-ἔλος.—430. Ἐνα
ἐψίλον μικρὸν καὶ κολλητὸ εἰς αὐτὸ ἐν
ἄλλο ἀνάποδον, ἀποτελοῦν τὸν ἀριθ-
μὸν 8.
431. Α

Υ Ν Θ
Ο Θ
Α Δ Ρ
Π Ι Α Σ Δ Ξ
Γ Δ Α Σ Α
Ε Ι Κ Μ
Υ Δ Κ Α Τ: ὅτι, τύπος,
Σ Ε Σ Ω Σ Τ Ρ Ι Σ Τροία, πατέρις,
ἄτιμος.—438. ΗΕ-ΥΕ ΑΗ = *Θνήσκε*
ὕπερ πάτρός (σὴ κός, κΕρας, ζΥθος,
ΝΕρων, ἸΑκωνία, κΗπος).—439. Αἰέν
ἀριστεύειν (ε ἐν αρ, εἰς τε βιν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Α5'—854]

Ἡ πειρωτόπουλο, δ Σαρπηδὼν δὲν
λέγεται Ἀλέκος Πολαρινός (Διαπλ.
Βεβαιότατα). . . . «Τριανδρία 3» οὔτε ἡ
Ζουζοῦ λέγεται Πίτσα Στούμπο (Διαπλ.
Βεβαιότατα), οὔτε θὰ χαθῇ ποτὲ καὶ μά-
λιστα ἀπὸ ἀνθρωπᾶνια σάν καὶ σὰς ἡ
ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

[Α5'—855]

ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ

Μ εἶ ἕνα πτέρωμα καθιστῶμεν ἀνικά-
νους τὰς Τριανδρίας.
Ἐκ τῆς Ι: Στέφανος τῆς Δόξης—Μάνε-
σις. Ἐκ τῆς ΙΙ Βασιλεὺς τοῦ Χιούμορ—
Πλοῦταρχος Νέμος—Κομοῦτος, Ἀσύλληπτος
=Μάτσας.

[Α5'—856]

Ξανθομαλλοῦσα, εἶναι ἕνας μῆνας τοῦ
σοῦγραφα κι' ἀκόμα ν' ἀπαντήσῃς,
γιατί; Γράψε μου. Ζαππίς

[Α5'—857]

Ἡ λιόλουστη, Ὑδαριά, στὴ γιορτοῦλα
σας δεχθῆτε τὰς καλυτέρας μετ' εὐχάς.
Χιωτοπούλα, Τιριτόμπα

[Α5'—858]

Εὐθυμὴ Ψαροπούλα, στὴ γιορτὴ σου
χρόνια πολλὰ.
ΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑ, ΑΓΓΑΡΙΑ

[Α5'—859]

Πλωτάρχη, συμπάθω τοῦς. . . φύλλους
καὶ δὲν τοῦς ἐξολοθρεύω. Φιλία στὸ. . .
βιβλιοπωλεῖον. . . Ἐστὶ! !!! Μυρέλλα

[Α5'—860]

Ἡ λιόλουστη, Εὐθυμία Σημασιότατος, καὶ
νὰ ποῦ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ
μοῦδωσες τὴν φωτογραφία. Προφίλ. . . κτλ.
Μὰ εἶναι θαῦμα! Μυρέλλα

[Α5'—861]

Στέφανος Δόξης—Α. Μάνσης, συγχαρη-
τήρια γιὰ τὸ κατόρθωμά νὰ ἀνακαλύ-
ψῃς ψευδώνυμο πασίγνωστο.
Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα

[Α5'—862]

Βασιλέα τοῦ Χιούμορ, ἔγινε Ξανθὴ ἀπὸ
τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινε διαπλάσσοπούλα.
Λίγος κόπος. Λογάριασε!!
Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα

[Α5'—863]

Κόστα-Ντίβα, στὸ γιόρταζμά σου στέλ-
νουμε λούλουδα ἄφθονα· μέτρησέ τα
ἕνα ἕνα, θάναί μιὰ ἐξέωρη εὐχούλα γιὰ
σένα.
ΛΕΠΤΗ ΚΑΡΔΟΥΛΑ

[Α5'—864]

Ντέτεκτις Χ, δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω. . .
τὸ κρύο ἢ ἡ ζέση; ; ; σὲ πείραξε
καὶ χάθηκες ἀπὸ τὴν κίνηση. . .
Λεπτὴ Καρδούλα

[Α5'—865]

Κυρίαρχον τοῦ Σόμπαντος: Σὲ ἀνακα-
λύψαμε· εἰσαι δ Ἀλέξανδρος Κυρί-
τοτης. Ἄν μπορῇς, δεῖξε μας τὴν κυριαρ-
χίαν σου.
Σίρλεϋ Τέμπλ

[Α5'—866]

Μικρομέγαλε! Πιὸ μικρὸν θὰ σὲ κά-
νουμε. Εἰσαι δ Σπύρος Εὐαγγελίδης.
Σοῦ τὸ λέγει ἡ:
Σίρλεϋ Τέμπλ.

[Α5'—867]

Δόξης Στέφανος, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυ-
στικά; Στείλε πρῶτος στὴν Δ/οιν:
Καν Βισ. Κόνδη, Ναύπλιον, διὰ
Βυζαντινὸν Ἀετόν

[Α5'—868]

Φρέζια, Εὐθύμος Τραγοδιότη, Μύρτις,
ἀλληλογραφούμε; Κ. Ο. Κ., διατί δὲν
γράφεις; Γελαστοὶ Ὑπολοχαγέ. . . . θυ-
μᾶσαι τὰ παλιά;»
ΑΓΓΟΥΡΟΛΟΓΙΣΤΑΤΟΣ

[Α5'—869]

Κατάσκοπε 33 σῶναι πόζα, ἀρκατὰ
θυμώσαμε ὡς τώρα.
Κοκκινόπιπερο

[Α5'—870]

Αποταξάματα τοῦ (Α5'—595) διαγω-
νισμοῦ μας. Βραβεύομεν: α) Φοῖβον,
β) Ἀσία τῶν Ἀγγέλων, Κύριον τοῦ Ντάγ-
αικ, γ) Ἀθηνομένην Ἑλπίδα, Μαργιολάκι.
Κίτρινη Ἀράχνη, Γλυκὸ Χαμόγελο, Ξαν-
θὴ Κρητικοπούλα, Κυρὰ-Φροσύνη κ. λ. π.
ὕπερευχαριστοῦμε.

Φοῖβη-Ζακυνθινοῦλα

[Α5'—871]

Δὲν πρέπει ἴσως, Μπετόδεν, νὰ μιλάτε
ἔτσι γι' ἀνθρώπους ποὺ δὲν τ' ἀξίζουν,
ποὺ μακριὰ πῆς τώρα τὰ μάτια τους, ἔξενε
θάλασσες, ἔξενε χώρες ἀντικρύζουν.
ΛΟΛΓ

[Α5'—872]

Διαβολοκόριτσα, εὐχαριστῶ. Στείλτε στὴ
Δ/ση: Ἑλένη Πηγιάλα Poste-Re-
stante, Χίον.
Ἀγνούλα

[Α5'—873]

Μεργεντς, Ave Maria θαῦμα!! Μου-
σική ὑπέροχη. Ἐλαβα εὐχαριστῶ.
Πορθμός Εὐρείον

[Α5'—874]

Ζουζοῦ=Κραλίδου, Κόμης Μοντεαργή-
στος=Λούης Δάνος, Κόκκινη Πετα-
λούδιτσα=Καράπα.
«ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ 3»

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΤΟΜΟΥ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Ψαρομηλίγκου 22 Ἀθῆναι